

Dragă inimă,

Știu cum stai tu acolo, în capul pieptului, și bați zi de zi, oră de oră, minut de minut, secundă de secundă, tum ta ta, tum ta ta, odihnindu-te puțin spre deloc. Când mă mut pe partea stângă, te aud. Când am câte o emoție, îți simt ritmul galopant, încă regulat; percep o senzație ciudată spre gât și-mi imaginez cum urci iute pe o scară și te așezi acolo, oprindu-mi corzile vocale. Când sunt protagonistul vreunui atac de panică, ba o iei la trap, ba parcă te oprești, umplându-mă de angoase. Cred că o să mor din cauza ta. Poate nu acum, poate mai târziu, dar cred că o să mor din cauza ta.

Îți sugerez să iezi totul mai ușor. Să nu mai pui toate lucrurile la tine, să te relaxezi un pic, să-ți faci treaba ta esențială și nimic în plus sau în minus, că altfel bate la ochi. Mă rog nici să nu ajungi de piatră, că nu e bine. O inimă de piatră ce trimite prin corp, nisip? Parcă văd una dură, cum se frământă, cum se erodează treptat, până dispare. N-aș vrea să nu mai am inimă din cauză că am avut una de piatră. Te mai rog ceva. Rămâi ascunsă. Ține lucruri bune în tine, dar nu ieși la vedere cu ele. Cine vrea și poate să le vadă, le percepe oricum. Noi doi vom avea o relație deosebită, vei vedea. Mai multe nu-ți spun acum.

Cu drag,
V.

Mă tem de puține lucruri. Cel mai mult mă tem de lipsa iubirii sau de singurătatea care depășește acel prag suportabil, în care statul cu tine însuți nu e dureros, ci chiar prielnic. Într-o zi, când nici un pic de vânt nu făcea rotocoale răcoroase și cerul era clar ca o fereastră proaspăt spălată, mi-a dat prin cap să fac ceva. O fugă. O primă conștientizare. Văd o pădure. Frumoasă, mai mult lungă decât lată, prinse între un munte pe o parte și alt munte pe altă parte, ca-ntr-un început congruent cu sfârșitul. La capătul ei observ o ceată cum se ridică gădilând crestele copacilor încă verzi. Zbor într-acolo. Apare un curcubeu. La baza lui zăresc un cal. Mă parchez lângă și declanșez o vorbulită.

– Mă doare inima, îi arunc.

– Tu n-ai inimă, îmi zice. Mă uit spre piept și observ un gol.

– La naiba. Atunci ce mă doare?

– Te doare lipsa ei.

– Ce pot să fac?

– Poți să trăiești bine-mersi și-așa. Sau poți să mă rogi frumos să îți dau una.

– Ai mai multe?

– Oho. Tu de ce crezi că am cornul astă în frunte?

– Chiar nu am idee. Poate îmi explici.

– Eu sunt unicorn, ființă iubită de toată lumea. Puțini știu însă rostul meu...

– Hai, spune mai multe. M-ai făcut curios.

– Știu, știu. Uite care e treaba. Am cornul astă cu o misiune. Cine stă mai mult de trei ani fără să iubească, ei bine, nu-și merită inima. Atunci eu îi iau urma, îl prind în poziția cea mai bună și-l înțep în piept, scoțându-i-o.

– Poziția cea mai bună?

– Da. E relativ ușor. Omul se apropie calm de mine, îmi atinge cornul, coama, se minunează și nici nu realizează cum îmi pun arma ascuțită în dreptul inimii.

– Cine te lasă să faci asta?

– Chiar mintea celui ce nu iubește.

– La ce bun, mă rog?

– Ca o conștientizare, să zicem aşa. Omul își vede golul rămas și-ncearcă a-l umple cu altceva. De cele mai multe ori cu lucruri materiale. Și devine tot mai nefericit. Nu-și mai găsește niciun sens. Atunci, tot mintea lui mă cheamă iar.

– Așa, și? Ce se petrece mai departe?

– Îi ofer altă inimă.

– Începe omul să trăiască altfel?

– Oarecum. Începe să renunțe la nimicuri și să trăiască într-un ritm simplu. Tum ta ta tum ta ta. Ritmul perfect al inimii. Totul în jur devine iubire. Omul nu mai e limitat la eul său, ci curge prin toate elementele din jurul lui. Numai iubire.

– Frumos mai sună. Pot să-mi aleg și eu acum o inimă nouă?

– Chiar te rog.

– Uite, o vreau pe cea de acolo, chiar de sub curcubeu.

– A ta e. Mergi sănătos, totul va fi bine.

*

– A ales-o fix pe cea veche a lui, nu-i aşa? întrebă o vulpe cu părul vâlvoi, pesemne mâna dreaptă a unicornului.

– Bineînțeles. Toți fac aşa, e scris în mintea lor.

– Va fi fericit? spuse roșcata.

– Mereu a fost, numai că s-a luat cu alte gânduri inutile, răspunse unicornul.

– Ia-mă de mâna și trage-mă mai aproape.

– De ce?

– De mâna.

Avea ochi albaștri ca un cer dezbrăcat de iunie și buzele îi erau cireșii, aşa goale, neascunse sub vreun ruj aiuritor. Îi picaseră obrajii de boală și totuși era atât de frumoasă. Părul pieptănat atent, cu cărare pe mijloc, era des și alb. Semăna cu doamna în vîrstă din Titanic, cea care, în tălpile goale, s-a suiat pe barele de la pupa vaporului de cercetare și, cu emoție în trup, a dat drumul bijuteriei spre fundul oceanului, eliberându-se de un trecut apăsător. Când am văzut-o prima oară, m-a lovit liniștea.

– Tu nu te dai cu cremă?

– De ce?

– Păi ai mâinile aspre.

Stătea în patul din salon, ridicată în șezut, să respire mai bine. Am intrat și ne-am privit ochi în ochi. Îi dădeam vreo 65 de ani; aveam să constat repede că trecuse de 90. Eram încă rezident când ne-am intersectat

prima oară – eu, medicul Tânăr, dumneaei, pacientul vîrstnic care îți intră în cap și căruia nu ai cum să-i mai uiți povestea. Era o inimioasă, după cum mai spunem noi celor care au inimile mărite, la propriu, din cauze diverse, de la hipertensiune la insuficiență avansată și până la boli genetice.

– Pune sonda aici, nu ai mai văzut aşa ceva, îmi spune doctorul alături de care lucram.

– E ceea ce cred eu că e?

– Da. Tot asta e atriu stâng.

M-a lăsat să pun sonda aproape de partea stângă a sternului și ecranul ecografului mi-a arătat un atriu stâng cu un diametru lung de 12 centimetri. Nu mai văzusem aşa ceva. Se mărise prin dilatație, din cauza insuficienței cardiace avansate, a unei stenoze aortice, a unei insuficiențe mitrale severe. Cu toate acestea, inima își găsise singură un echilibru.

– Au, mă doare când apăsați acolo!

– Aici? Dar ce aveți aici?

– Cancer. Cancer de sân.

M-am retras la birou, răsfoind aievea foaia de observație. Era un neoplasm de sân stâng, printre maldăruл de diagnostice. Un neoplasm care stârnea o pleurezie stângă, ce se tot refăcea, foarte greu de controlat. Când se formează „apă la plămâni”, medicul intră cu

acul tangențial cu marginea superioară a unei coaste, străbate peretele toracic, înțeapă pleura și ajunge în cavitatea pleurală, de unde evacueză lichidul. Procedura are și scop diagnostic uneori, cât și terapeutic; avantajele imediate pentru pacient sunt ameliorarea dispneei și un confort sporit în actul respirator.

– Am înțeles că urmează să dați examenul de specialitate.

– Da. Marțea viitoare.

– O să fiți un medic bun.

După toracocenteză, a respirat mult mai bine. Venise cu dispnee în repaus, într-o stare sever alterată; cu toate acestea, era liniștită și scruta salonul cu ochii ei albaștri. Am pus-o în șezut, aplecată mult în față. Doctorul a șters spatele cu betadină, a injectat anestezic strat cu strat, a schimbat seringa cu una mare de 20 de mililitri, a extras un lichid gălbui pentru analize, apoi a montat un tub de plastic, ca lichidul să se scurgă într-un recipient marcat. 1700 de mililitri au ieșit, și-am încheiat procedura. Apoi, era toată un zâmbet.

– Veniți și dați urechea aproape, să vă spun ceva.

– Ce anume?

– Vă mulțumesc pentru tot.

Într-o zi, eram de gardă și stăteam la birou, în salonul special de cardiologie, uitându-mă pe niște scheme de

tratament. Doamna B. dormea, cu spatele pe două perne, cu trupul pe o saltea specială, ca să nu facă escare de decubit prelungit. Vorbesc cu fiica dumneaei și-mi spune ce persoană bună a fost toată viața, cum a terminat două facultăți, cum îi plăcea să facă totul cu respect pentru ceilalți și pentru propria persoană, cum a lucrat zeci de ani cu brio prin câteva ministere, cum s-a purtat impecabil cu nepoții. Vorbesc și suprapun totul la perfecție peste omul care stătea în pat, dormind. Erau lucruri naturale, știam că exact așa fusese, după doar câteva zile de interacțiune.

– Vreau și eu iaurt, cine mi-a luat iaurtul meu din frigider?

– Nu aveați niciun iaurt în frigider, îi răspunde infirmiera.

– Ei da' de unde, iaurtul cu fructe, despre acela vorbesc.

Când am echilibrat lucrurile, am externat-o. A stat acasă câteva săptămâni, apoi a revenit în spital. Aveam să o văd și să particip la tratarea dumneaei, iar și iar. Aveam sentimente amestecate: îmi făcea plăcere să o văd și totuși mă întristam, observând-o tot mai slăbită, într-o stare tot mai rea. Îi căzuse și bula lui Bichat, grăsime care conturează tâmpalele. Era încă foarte frumoasă. Scoteam lichid la câteva zile, respirația se îmbunătățea, apoi intram în aceeași vrie. Într-o zi mai friguroasă de noiembrie, îmi prinde o mâna între ale ei și-mi spune că am pielea uscată. Să mă dau cu puțină cremă.

– Ce ați făcut la examen?

– L-am trecut cu o notă foarte bună.

– Știam eu.

Văzuse, la una dintre internări, o altă pacientă mâncând iaurt. Era confuză, vorbea când lucid, când neclar; nu prea mai știa ce se petrece în jur. Credea că avea iaurt în frigider și-l cerea. Infirmiera a infirmat acest lucru, dar mi-a venit o idee, pe loc. Am fugit la buticul de la parter, i-am cumpărat iaurt cu fructe, am luat o lingură curată și m-am aşezat la dreapta dumneaei, pe pat. I-am dat, puțin câte puțin, tot iaurtul, spunând „tare bun trebuie să fie, hai, că mai aveți nițel, încă una și terminăm”. De la o vîrstă, cred că cercurile mici ale vieții se rezumă la un mare cerc și el pare să se încheie într-o stare asemănătoare copilăriei. Devenim prea mari ca să mai existăm și prea mici ca să o luăm de la capăt.

– Cine ești tu?

– Sunt doctorul de aici.

– Doctorul Tânăr?

– Da.

– Ah, ce mă bucur să te văd.

Înainte de sărbători, venise în gardă, cu ambulanța, într-o stare pseudocomatoasă. Am discutat îndelung cu familia, am adus în calcul chinurile, tot mai dificila strădanie de a obține iar echilibru. Dorința lor cea mai mare era să facă toți Crăciunul acasă, să mai reușim

cumva o ieșire spre linia de plutire. Am vizitat-o și seara – perioadele de confuzie erau tot mai lungi. Stăteam pe patul gol de lângă și-i priveam ochii albaștri, părul alb, chipul calm. Îmi cere mâna, mi-o prinde iar cu ambele ale ei, mă trage aproape cu urechea și-mi șoptește: vă mulțumesc pentru tot.

– Cum este? am întrebat la telefon.

– A stat cuminte, într-o stare relativ bună, înconjurate de toată familia.

– Ce bine.

După sărbători, doamna B. a fost internată iar. Același atriu uriaș, același lichid prea galben și prea mult, prea multe dezechilibre într-un corp atât de firav. Am vizitat-o și nu m-a mai recunoscut. Vorbisem mult cu familia despre ce înseamnă moartea și cum, din păcate, uneori oamenii se desprind de lumea asta cu mintea prea tulbure, fără să mai recunoască mare lucru.

Pe o gardă oarecare, după niște zile, o rezidentă mi-a trimis un mesaj scurt: „vezi că a murit doamna B. Știu că voi vă atașaserăți și-am zis să te anunț.” Au căzut peste mine, brusc, toate momentele petrecute împreună. Apoi m-a lovit liniștea, aceea care te surprinde când ridici capul și vezi un cer dezgolit, de-un albastru pur, căruia nici măcar nu-i poți percepe profunzimea. Nu știi dacă se termină la o sută de metri sau dacă se continuă la infinit.